

Číslo 54.

ročník III.

NEPRAVNICE

O DEMOKRACII SKVRNITÉ

"Demos cracies"- vláda lidu- v řecké terminologii vláda lidu nad otroky, kteří ovšem lidmi nebyli, čižli z tohoto hlediska bylo dosaženo jakési absolutní demokracie, která však viděna z globálního úhlu pod označením "demokracie" nemůže obstát, jelikož první součástí slova /demos-vláda/ už sama v sobě obsahuje diferenciaci společnosti. Vládnout nikomu lze jasně teoreticky, ale přitom připustíme-li demokracii jakožto diktaturu většiny nad menšinou, pak ideální demokracie /pozor-nezaměňovat s ilegální demokracií, jak často slychávám v restauracích po patnáctém pivu/ by se měla asymptoticky dotýkat vlastního popření. Kosebereme si podrobněji slovní spojení "diktatura většiny nad menšinou." V prvním přiblížení vidíme, že se jedná o jakýsi speciální typ diktatury, jež se/ abychom mohli vůbec o reálné demokracii hovořit/ uplatňuje na území daného státu v homogenní formě, kterážto je zrušena demokratickými principy ústředních mocenských aparátů. Demokracie, jako speciální diktatura, je definována právě enou shora uvedenou vládou většiny nad menšinou. Z tohoto poznatku můžeme vydedukovat lehce nová východiska pro následující teoretizování. K přímým důsledkům lze jednoznačně přiřadit fakt, že podle definice je spojení slov "socialistická demokracie" postavené na hlavu, poněvadž v socialistickém systému se předpokládá diktatura proletariátu, což znamená vládu dělníků nad ostatními třídami, přičemž nikde není psáno, že by dělníci nutně museli vytvářet enu většinu podmiňující význam termínu "demokracie". Dale by se ještě uvažovat i tak, že by socialistická demokracie představovala zvláštní případ demokracie, v němž ovšem o žádnou demokracii v pravém slova smyslu nejde, takže celé sousloví splývá v "jediné slovo" -samozřejmě ne po stránce jazykové nýbrž po stránce obsahové.

Kdybychom uvažovali třetí typ demokracie, označovaný desti mlhavě jako tzv. "buržazní demokracie", nevyhneme se rovněž některým zásadním problémům. Odmyslíme-li si bezprávnou třídu otroků, dala by se "buržazní demokracie" srovnávat s "antickou demokracií", pomineme-li pochopitelně materiálně- technickou propast mezi oběma typy demokracií, kterážto sama v mnohém ovlivňuje charakter systémů. Zejsána všeobecné rozšíření vzdělanosti způsobile vzrůst nároků jedince na způsob převozování i zabezpečování demokratických svobod. Nuku v ruce se zvyšování požadavků na fungování demokracie jdeu i úvahy "průměrných lidí" o míře svého rozhodování o ekonomice nebo politice země jejímiž občany jsou. Z hlediska zapojení do historického vývoje daného demokratického státního útvaru můžeme rozčlenit obyvatelstvo zhruba do tří základních skupin. Tu první tvoří občané, kteří přímo vykonávají "vůli národa" tzn. poslanci, ministři, armádní špičky apod. Přirozeně, že tato elita je v každé uvažované "buržazní demokracii" velmi úzká a díky decentralizaci moci- pro demokracii charakteristické- vysoce přečnívá svými pravomocemi nad zbývající složky obyvatelstva státu. Poněvadž mocenská převaha elity způsobuje její částečnou izolaci od nižších státních orgánů, nabízí se

zde volné pole pro protekci jako nejpřirozenější cestu k doplňování nejvyšších křesel po mrtvých nebo přestárlých činitelích. Druhá skupina zabírá nejširší spektrum obyvatelstva a představují ji lidé, podle demokratických principů taktéž vládnoucí, tedy stručně řečeno voliči. Nehlížíme-li jejich postavení očima elity, je jejich význam jako celku nepopíratelný - uvažujeme-li však o této problematice z pohledu jednotlivce, z pozice jednoho z voličů, nemá jeho hlas prakticky žádný vliv na politické či hospodářské změny ve státě. A protože demokracie je vláda lidu, musí obě, byť nerevnoprávné složky někomu vládnout, čímž se dostáváme ke třetí vrstvě, již jsou nevoliči, tedy ti, kdež se z nejrůznějších příčin vyhýbají využívání svých "práv". Zatímco v tzv. starých demokraciích nabývá tato skupina svým početním zastoupením na významu, v zemích, jež teprve začínají budovat "buržoazní demokracii" nestojí prozatím vrstva nevoličů za zmínku. Dá se však předpokládat, že časem dosáhne kvantitativně úroveň srovnatelné s ignorantskou vrstvou v USA, kde asi třetinu oprávněných voličů nechávají necenské zápasu chladnou. Zde je trend bejke-tu volebního boje nejkřiklavější.

Vrátíme-li se do našich zemí, je možné uvést dva hlavní důvody, proč mizivé procento našich občanů sabotovalo volební proces v červnu lonského roku. 1./ po komunistické usurpaci byli občané příliš vyhládlí po "opravdovém zapejení se do řízení osudů své země". 2./ čtyřicetiletá výchova ke kolektivistickému pojetí veškerého lidského počínání utlumila individualismus občanů a její přesah se projevil i v přikládání zvýšeného významu jednotlivce v rámci kolektivu. Postkomunistické spojení silou mas prokázanou v listopadových dnech 1989, působilo jako niterný impuls, který dotáhl mnohé silných individualit k volebním urnám. S tímto důvodem souvisí i umná kampaně masmédií, vedená v duchu hesla: "Kde nevolí, volí zle!", v němž se mísí komunistická víra v kolektiv s působením na city člověka/ zastrasování, že nebýt jeho hlasovacího lístku, vrátí se k nám opět komunistická diktatura./ Pravda byla samozřejmě úplně jinde, neboť jedinec nemůže nic rozhodnout/ řečičky o lístku k lístku aj. jsou šidítkem pro nevýrazné osobnosti-ti ostatní nepotřebují, aby jejich počet vzrůstal./ Tomu, kdo se netouží pustit do vyšších sfér kariéry, postačí k získání pocitu vlastní důležitosti právě ona formulace o "Malých činech pro velkou věc". Nadto návrat komunismu v našich podmínkách nepřichází v úvahu protože ortodoxní komunisté se již /díky dříve získaným finančním prostředkům/ zabydleli v držním hospodářství a ti, kteří ostrouhali arkvičku asi nebudou mít žaludek na vyvolávání komunistického revivalu, když ho neměli v době vlády KSČ. A že by změnili názory jen pod náporem faktů o nastupující komunisticko-buržoazní třídě, to se dá také stěží předpokládat.

V nejbližších letech by se spíše měly obávat "rudého nebezpečí" USA a Západní Evropa a to ve smyslu vnitřního působení, poně-vadž uvolnění napětí mezi Východem a Západem rozředilo kompaktnost konzumních společenství zejména v politické oblasti. Do uvolněního prostoru mohou proniknout reprezentanti netradičních politických proudů, očekávající radikálnější revize systému, jelikož tento zůstává stále konstituován v návaznosti na ideologicky rozdělený svět. Ne, není možné myslet realisticky a zároveň připustit absurditu o komunistické Americe a kapitalistickém Východu, protože ekonomické vazby prosperující společnosti nelze přestavět pomocí demagogie a zákonů platících v 19. století. Ani případná ekonomická stagnace či krize by konzumní společnost patrně neohrozila ohledně nástupu komunismu-vysoká životní úroveň většiny občanů by nedevelila přistoupit

na avanturistické metody při řízení systému. Zbývá tedy jediná možnost jak reflektovat mezinárodní politické proměny uvnitř stávajících společenských zřízení konzumních typů a tou je úprava tamějších demokracií, aniž by se při tom nebouraly základní demokratické zásady. USA pro nás mohou být zkouškou, v níž budeme moci sledovat projevy třídně sjednoceného světa na společnost adaptovanou v prostředí světa rozděleného. Dostáváme se tak k oněm "skvrnám" demokracie avizovaným v názvu stati. Některé se skvr vyblednou, což ovšem urychlí proces zániku demokracie, jak bylo nastíněno dříve. Předně se zásadně omezí "hon na čarodějnice" tedy potírání nositelů "bolševických idejí" / vrcholilo v období studené války za Mc Carthyho/. Nyní se ocitáme přímo před mechanismem vzniku "skvrn" demokracie. Tyto se generují v zájmu zabezpečení dalšího trvání "demokracie" čímž ovšem zároveň devalvují její hodnotu. Otázkou je, jak silná musí být společnost, aby si mohla dovést ignorovat vlastní ohrožení jak zprava, tak i zleva a zdali má taková společnost "beze skvrn" vůbec nějakou šanci na přežití. Je zřejmé, že demokratické zřízení mohou ohrožovat hlavně občané zařazení do 3. skupiny nepedilející se na chodu politického soukolí. Mělo by tedy být úkolem vedení zapojit co nejvíce občanů do oně "hry na demokracii" a snížit tím možnost nastolení nedemokratického vedení. Prozatím jsou nejsilnějším peutem, udržujícím dostatečný počet obyvatel ve hře, ekonomické výhody. Te značí: já budu velit toho, kde naslibuje nejvíce pozitiv týkajících se mé budoucnosti. Naše jednoduchá rovnice, jež má však i v případě, že můj kandidát dosedne do patřičného křesla, o jednu neznámu navíc - vztahy ostatních reser-tů, zejména pak vlivy vojensko-politických konglomerátů, které s původních slibů nadělají cary bez ohledu na vůli čerotvě zvoleného "zástupce lidu". Průměrný americký velič tak postupně stráci iluze o své účasti na řízení a propadá se do 3. vratvy. Uvolnění napětí v mezinárodní sféře však právě popsany proces brzdí/ redukuje se zbrejní potenciály, odstraňují se "skvrny" pramenící z diferencovaného světa, což zbra-vuje vrcholné představitelů nutnosti zavádění některých nepopulárních opatření apod./.. Nástin dalšího vývoje americké demokracie jako reprezentanta buržoazních demokracií vřude na světě zůstává otevřený. Nej-reálnější je /i přes dočasny regres/ konjunktura pasivní třetí sleš-ky obyvatelstva. Při např. padesátiprocentní neúčasti občanů pak vlád-ne menší menšina zvolená větší menšinou nad většinou. A peněvaž de-mokracie předpokládá, že nikde nikoho nenutí žádnými prostředky k účasti na správě země prostřednictvím svých zástupců, řeže takovýte sys-tém pod sebou větev. Maximalizace procesu sabetování volebních aktů zavání již anarchií. Základní rozper totiž představuje stále větší precente občanů mající zájem dosáhnout pozicí v první vratvě a nemož-nost rozdělit moc mezi neúměrné množství aspirantů, aniž by tím utr-pěla koordinace politické a ekonomické správy celé země.

Závěrem ještě zmínka o možném fašizaci nebo bolševizaci konzumní společnosti. Vememe-li si jako základní model německý fašis-mus, tak při podrobnějším zkoumání jeho kořenů nalezneme důasny nepo-měr mezi duchovním vzepětím německého národa a ekonomickou situací v zemi. V USA v současnosti probíhá téměř obrácený proces /v důsledku blahobytu středních vrstev se vytrácí pocit národní identity/, jenže sotva kde odhadne, zdali právě tento trend nepovede k překmitnutí pri-orit jako tomu bylo v Německu.

J.M.C.

KOSTEL SV. ALŽBĚTY V DUCHLOVICÍCH

Už mnohokrát jsme si povídali o památkách v okolí Duchlovic, ale o nejstarší dodnes stojící památce v obci Duchlovicích - kostele sv. Alžběty u hřbitova - si něco řekneme dnes.

O stáří obce Duchlovic se dodnes vedou spory, protože chybí voškeré písemné zmínky, přesto se však klade s určitostí do 12. století, mnozí stáří obce posouvají do století 11., ale i dokonce do velkomoravských dob. Otázka existence nějakého kostela v obci ve starších dobách/jakožto odevšadna farní/je rovněž neovězena, lze se pouze domnívat, že snad nějaký kostel tu stál na místě chrámu sv. Martina.

Nicméně první doložený kostel se v Duchlovicích objevuje někdy mezi léty 1519-1520, je postavený v pozděgotickém slohu s prvky renesance, zasvěcený sv. Alžbětě a jeho budovatelem byl patrně českobratrský majitel Duchlovic Jitřich Podstatský z Prusinovic/stal se majitelem celých Duchlovic r. 1516/. V období vlády Podstatských z Prusinovic byly Duchlovic téměř výhradně obcí českobratrskou, vždyť ke katolicismu se zde hlásilo pouze 12 rodin! Posledním Podstatským majitelem obce byl Václav Podstatský z Prusinovic, který ji roku 1540 prodal Zerotinům. Od tohoto okamžiku Duchlovic sdílejí osudy společně s hradem Duchlovem až do roku 1945.

Datování vzniku českobratrského kostela sv. Alžběty nepřímo a potvrzují i závěry badatele Aloise Kučika, který poukazuje na jeden ze zvonů ve farním chrámu sv. Martina, jenž je opatřen letopočtem 1519 a zničeným nečitelným/zřejmě bratrským/nápisem. A. Kučik původně umísťuje tento zvon do věžičky kostela sv. Alžběty těsně po ukončení stavby r. 1519.

V sousedství kostela /v domě č. 14/ se nacházela první českobratrská škola/sbor/ v Duchlovicích a okolních obcích. Přifařeny sem byly Stříbrnice a Přestek. V místech nynější horní zámekové budovy zvané Flora byla bratrská zahrada vyměněná později za jiné pozemky /v Paděloch/ v časech stavby zámku. Ze zámekové zdi od kostela je dodnes studna, nazývaná "bratrská", která patřila k bratrskému sboru a ležela na uvedeně zahradě, kde se učili žáci této bratrské školy pěstovat a roubovat ovocné stromy.

Kolem roku 1590 zde byl kazatelem Pavel Kostínský a v době bitvy Bílohorská farář Isaiáš, který byl odsud r. 1625 vyhnán a kostel přeměněn na katolický. Po vysvěcení nového buchlovického chrámu sv. Martina/1643/ byl význam kostela sv. Alžběty už druhořadý.

Nade dveřmi do kostela dodnes vidíme starý kamenný orb, jenž zde nechal umístit katolický patron Jan Zikmund Petřvaldský a jeho krásná manželka/jak ji známe z portrétu na hradě Buchlově/ Anna Gerényiová, a který připomíná barokní představbu kostela v dobách těsně po třicetileté válce, kdy zatekla dovnitř kostela a propadl se kvolbený strop, který byl nahrazen stropem trémovým.

Ze císaře Josefa II./po roce 1780/ byla budova kostela sv. Alžběty změněna na vojenskou prachárnu pro hradištskou vojenskou posádku, tato však ohrožovala panstvo v sousedním zámku, proto byla záhy přestěhována do kaple na Hochuзу nad Mařaticemi. Těsně potom byla původní okna kostela zasklena, prostor přepažen několika podlahami a zřízena zde sýpka patřící kontribučenskému fondu. Později byla budova pronajímána nějaké polí buchlovického velkostatku

a za II.světové války se stal nájemcem i majitel staroměstského cukrovaru pan May.

Po II.světové válce byl zrušen kontribuční fond a budova nabídnuta ke koupi /?/ církvi českokrátské - prapůvodní majitelce, ale tato z důvodů značné zchátralosti stavby neměla již zájem. Budova hrozila spadnutím a jediný, kdo se nad ní slitoval, byl tehdejší buchlovický farář P.Arnošt Hrabal, který ji nechal na vlastní náklady opatřit novou střechou a měděnou věžičkou. Záměry P.Hrabala byly ovšem širší, chtěl kostel opravit celý, aby byl schopen bohoslužby. Všechno bylo překaženo komunistickým pučem v únoru 1948 a následujícími roky, které záměrům P.Hrabala vůbec nepřály. Budova se využívala jako skladiště a nadále chátrala.

Na čestná přání lidí i činitelů památkové péče se rozhodlo o novém využití kostela. V roce 1976 zadal tehdejší MNV Buchlovice vypracování projektu na adaptaci kostela sv.Alžběty na smuteční obřadní síň. Finance byly získány od odboru kultury ONV a na jaro 1977 se začala obnova, která trvala něco přes rok, takže v dubnu 1978 byla již obřadní síň otevřena a předána svému novému účelu.

Je velkou škodou, že obnovovací práce na kostele nebyly řízeny skutečným odborníkem /ze strany MNV nebyl ani zájem, jako obvykle/, který by zanechal na stavbě alespoň základní stavební prvky. V jakém slohu byl kostel postaven, nerespektovala se ani lomená okna. O to víc je zarážející, že nedošlo ani k obnově staré hrobky, která se pod stavbou nachází. Ze by neznalost, nebo záměr? Tato hrobka si určitě zaslouží alespoň pár slov:

Byla vybudována zároveň s kostelem 1519-1520 a sloužila jako místo posledního odpočinku bratrských majitelů panství buchlovského - Podatatských z Prusinovic, Zerotínů, Zástřizlů. S určitostí můžeme tvrdit, že se v ní nalézají ostatky členů rodiny Podatatských, Holených ze Zerotína /+1572/, Zikmunda Praksického ze Zástřizl /zavražděn v Brně +1581/, Jiřího Praksického ze Zástřizl /zavražděn na Smradavce +1582/, Jiřího Zikmunda Praksického /+1614/ a jeho manželky Elišky, roz.Kotvrdovské z Olešničky /+1644/ a jejich syna Miloty ze Zástřizl /+1644/. Mrtvá těla pánů měla být roku 1645 na rozkaz katolického kardinála Dittrichsteina vykopána a vyházena, ale blízcí se švédské vojsko všechno překazilo. Byly vyhozeny pouze náhrobní kameny, které dal po letech v 2.pol.19.století hrabě Zikmund II.Sorchtold umístit do vnější zdi farního chrámu sv.Martina a po přestavbě chrámu v roce 1922 byly zásluhou faráře P.Jaroslava Zatloukala umístěny uvnitř farního chrámu, kde je dodnes můžete obdivovat. Hrobka pánů nadále zůstává pod "obřadní síní" /býv.kostelem sv.Alžběty/ zasypána. Pevně doufám, že přijde doba, kdy bude obnovena a tak důstojně budou pohřbeny i ostatky výše uvedených bratrských pánů.

Krystýnek Květoň
prosinec 1991

- 6 -

Průběh oprav hostela sv. Alžběty 1974-1978

ФОТО: ФРАНТА ВУЧНИКОВ

hotové rekonstrukce

projekt: Krystýnec H.

ZDÁNÍ KLAME

Nedávno jsem listoval ve stručném politickém slovníku, vydaném nakladatelstvím Svoboda v r. 1986. Samozřejmě si okamžitě řeknete, cože jsem hledal v tom reliktu doby bolševické. Přiznám se, že i já jsem se docela bavil a nad některými hesly jsem si uvědomil, jak nám ten čas letí. Ale! Nebudete mi věřit, zábrava mne ze chvíli přešla a já ustrnul v údivu nad lidským důmyslem a odvahou. Proč? Čirou náhodou jsem odhalil tajemství této knihy a pak jsem prozřel. Díky Tobě, autorky kolektive pod vedením prof. RSDr. Miroslava Šolce za to, že ani v nejtěžších dobách jsi se nebál říkat pravdu, byť poněkud v šifrované podobě. Čtenáři - nebuď zmaten, ihned vše vysvětlím. Začalo to u hesla Fašismus. Četl jsem a četl, až jsem narezil na odkaz k dalšímu heslu obsaženému ve slovníku. Četbu jsem poslušně přerušil a nalistoval odkazované heslo. I u něho se situace opakovla a tímto způsobem jsem přišel na... Uvidíte. Dovoluji si popisovanou metodu názorně demonstrovat.

FAŠISMUS - nejreakčnější politický směr v imperialistickém stádiu vývoje kapitalismu. Vznikl v kapitalistických zemích v období všeobecné krize kapitalismu a vyjadřuje zájmy nejagresivnějších kruhů imperialistické buržoazie. Fašismus je nezahalená diktatura terorismu a monopolistického kapitálu. Je pro něj příznačná likvidace demokratických svobod, krajní š o v i n i s m u s /viz/...

ŠOVINISMUS - jeden z krajně vyhraněných projevů buržoazního n e - c i o n e l i s m u /viz/ ...

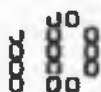
NACIONALISMUS - reakční buržoazní a maloburžoazní i d e o l o - g i e /viz/ ...

MALOBURŽOAZNÍ IDEOLOGIE - názory a teorie, které vytváří maloburžoazní vrstva a jež jsou odrazem jejího zvláštního postavení v kapitalistické výrobě /.../ Charakteristickým rysem maloburžoazní ideologie je kompromisnictví, smířlivectví, hledání "střední cesty", nečůslednost, kolísavost, někdy však i určitý demokratismus a r e - d i k a l i s m u s /viz/ ...

RADIKALISMUS - rozhodnost, nekompromisnost. Projevuje se v myšlení a jednání lidí, v jejich úsilí o důsledné uskutečnění různých přeměn či vytyčeného programu. V filosofii a politickém radikalismus bojuje proti k o n z e r v a t i s m u /viz/ ...

KONZERVATISMUS - sklon ke starému, udržování zasetých zvyklostí, náborů, mravů, teorií apod. Myšlenková strnulost, která přechází až v nepřátelství ke všemu novému, pokrokovému. V revolučním dělnickém hnutí je konzervatismus ideovou oporou dogmatismu /viz/...

DOGMATISMUS - způsob myšlení a jednání, který vychází z naučených teorií, jež považuje za neměnné a uplatňují se bez ohledu na konkrétní historickou situaci a konkrétní podmínky místa a času. Dogmatismus je příznačný zejména pro náboženská učení, která vycházejí z předpojetých dogmat a odmítají jejich ověření praxí a rozumem. V dělnickém hnutí se dogmatismus projevuje jako ulpívání na zastaralých poučkách, brání správnému hodnocení proměnlivé situace i tvůrčímu rozvíjení marxismu-leninismu. Marxismus-leninismus odmítá jakýkoliv dogmatismus, vyžaduje tvrdý přístup ke zkoumání každé situace. O - p o r t u n i s m u s /viz/ ...

oooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooooo

KAM JDEŠ ? - NO A CO ?!

(6) Z E N

/obsah předchozí kapitoly - pššššššššš/

Mnoho cest bylo naznačeno a většina byla slepých. Ne snad pro svou nemohoucnost, ale proto že kromě směru dává poutníku i okovy svého systému.

Tak jako se blýskne stříbrný pstruží trup při výskoku, zavane podivná směsice vůně čaje a útržku větru, tak jiným přístupem k životu překvapí škola zenu. Pozdní odnož buddhismu, transformovaná v Číně a dovedená k vrcholu v Koreji a Japonsku.

Nejde už ani o náboženství, některé výroky o Budhovi jsou tak kacířské, že by v našich poměrech byly signálem ke sběru roští.

Zen rezignoval na složité cesty k osvícení a vymaňování se tak z koloběhu životů cestou askese, meditace nebo studia. Populární je příběh o tom, jak se nový patriarcha ujal úřadu tím, že okamžitě spálil psané dílo svého předchůdce. Prohlédnutí lze dosáhnout zábleskem (satori), náhlou souhrou vjemů, které pohnou myslí. Přítom metoda je jednoduchá. Prožívání přítomnosti. Zprvu divné ale účinné zvláště pro nás západáky, kteří žijeme jako jen bezbranná pupeční šňůra poutající lemovce minulosti a budoucnosti.

Zenisté, když pijí čaj, pijí čaj, a pokud zametají, zametají celou svou přítomností. Citlivý učitel, který nemá rád logiku v našem pojetí, vede pak žáky rozmluvami a bonmoty, které se nazývají koány a nepostrádají narození od takřka všeho učení vtip. V zenu nelze dosáhnout vzdělání v našem slova smyslu. Neopak pocítování pokroku je signálem cesty špatným směrem.

Život "bez postranních myšlenek" je z našeho pohledu necitlivý, protože nerozlišuje lásku a nenávisť, prostě přijímá a nepodřizuje se tradiční zkušenosti. Ovšem ztráta individuálních citů je nahrazena všecitem, protože zen nerozlišuje. To přeci neznamena, že by člověk musel být nelids.

A pokud by mohlo našeho štourela napadnout, že bez desatera a marvních poučení se stanou ze zenistických klášterů semenišť vášní, nestává se tak. Přirozené prožívání přítomnosti zamezuje úvahám a konstrukcím amorálních choutek, takže vede k zachování přirozené morálky. O tom, že kromě jedovatých poznámek, nenapadá jinověrce, se snad již není třeba zmiňovat.

Všechny klady zenu jsou zároveň důvody, proč se nemůže rozšířit, institucionalizovat, rozšiřovat misionářsky svůj vliv a vítězit.

Zen jittí mysl a olupuje z ní sádlo dogmat a falešných představ.

Ne, nepopsal jsem tolik stránek a neotravoval vás svými tzv.comixy proto, abych založil zenistický klášter a nechal se zvolit opatem. Chtěl jsem jen, abyste si přečetli následující koány.

(konec cyklu) Moták

PŘÍHODA ZE ZEN- ISTICKÉHO KLÁŠTERA

PODLE OLDŘICHA KRAJE „CHUEJ NENG A JEHO TEXT“

CIZINEC NAVŠTÍVIL
ZENISTICKÝ KLÁŠTER

A DOSTAL
SE DO UČENÉ
DEBATY
S
MLADÝM,
TROCHU
PŘIHLoupLÝM A NAVÍC
JEDNODUKÝM MNICHEM

ZA CHVÍLI U
PŘEDSTAVENÉHO:

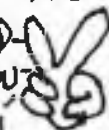
TEN MLADÝ
MNICH JE
NEPŘEKONA
TELNÝ...

...ZVEDL JSEM
JEDEN PRST
NA ZNAMENÍ,
ŽE
BUDHA
JE JEN
JEDEN...

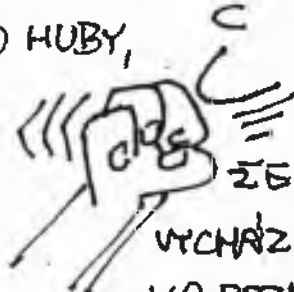
ON ZVEDL
DVA PRSTY
PŘED
STAVU
JÍCI
BUDHA
JEHO UČENÍ...

NATO JSEM
ZVEDL TŘI
PRSTY
NA
ZNAMENÍ, ŽE
TŘI JSOU
BUDHA, JEHO
UČENÍ A JEHO
ŽÁCI...

TU MI VRAZIL PĚST
DO HUBY,

NA ZNAMENÍ,
ŽE TO VŠECHNO,
VYCHÁZÍ Z JEDINÉ-
HO POZNÁNÍ. TEN MLADÍK
VYHRÁL!

CIZINEC ODEŠEL, ALE
NÁHLE K PŘEDSTAVENÉMU
VRAZIL MLADÍK A ŘEVAL:

KDE JE?
JA' HO BILU
SOTVA
ME
UVIDĚL
...

...UKÁZAL JEDEN PRST,
POSMÍVÁ SE MI, ŽE MÁM
JEN JEDNO OKO. ŘEKL JSEM
SI, ŽE TO HOST, A TAK JSEM MU
UKÁZAL DVA PRSTY NA ZAME-
NÍ, ŽE JSEM RÁD, ŽE ON MÁ
OČI DVA. ALE TEN HEV-
BIAN ZVEDL PRSTY,
DÁVÁJE MI TÍM ZŘEJMĚ NA
SRDZUMĚNOU, ŽE DOHROMADY
MÁME STEJNĚ TŘI OČI.
TO MĚ DOPÁLIL, SKOČIL
JSEM PO NĚM, VRAZIL
MU JEDNU, ALE ON
MI UTEKL A JE PRYČ!